Wat als je mooie ketting verandert in een ketting die je vasthoudt?

Wat mij de laatste periode opvalt, is dat ik veel mannen ontmoet, die van nature grote verantwoordelijkheid dragen. Verantwoordelijkheid die als een ketting wordt gedragen. Het siert, het heeft hen vaak gebracht op mooie functies, complexe opgaven, in het nemen van leiding en in alles de rode draad van beschikbaar zijn ten gunste van anderen.

Veelal mensen die gewaardeerd worden, sociaal sterk zijn en een grote kring mensen om zich heen hebben.

Zij ervaren dit jarenlang als vanzelfsprekend en het resulteert in volle of zelfs overvolle agenda's, overdag en 's avonds. Het is een ongemerkt patroon geworden dat ook hun gevoel van betekenis voedt. Maar steeds vaker zie ik bij mensen rond de vijftig dat de volle agenda niet meer in staat is om de innerlijke roep te doven.

Is dit het nou? Wat wil ik? Wie ben ik zonder al mijn activiteiten en bijdragen?

Wat doe ik met alle kennis en ervaring die ik heb opgedaan? En hoe kan ik daarvan uitdelen?

Tegelijkertijd worden deze vragen afgedaan als ondankbaar, maar ook dat kan slechts voor een periode. En een analyse dat dit bij deze levensfase hoort, geeft onvoldoende antwoord.

In alles wat ze geven en dragen en in wie ze ontmoeten, speelt dit zich vaak in de eenzaamheid van binnen af. In de ontmoeting met deze vijftigers merk ik dat ik word uitgenodigd om aanwezig te zijn in deze vragen en hun zoektocht.

Op een nieuw niveau aanwezig te zijn en te ontmoeten. Daar ontstaat op een dieper niveau verbinding, twee spades dieper. Dat is waar voller leven ontstaat en leiderschap nieuwe vormen krijgt.